

MI MLADI

BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 18 DIN, NEDIJAŠKA 36 DIN, PODPORN VEC KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 31. JANUARJA 1941.

ŠTEV. 21.

KATOLIŠKA AKCIJA PRODIRA POVSOD

Katoliška akcija ne sme iz svojega programa izključevati prav nobene panoge, ki se je more oprijeti in ki nudi korist za krščansko življenje.

So pa nekatere prav posebno nujne, ker odgovarjajo širšim in občutnejšim potrebam. Tu mislimo zlasti na pomoč delavskim slojem: in ne samo duhovno pomoč — ki mora vedno zavzemati prvo mesto — ampak tudi gmotno in to z organizacijami, ki imajo ta poseben namen, da udeležijo načela socialne pravičnosti in evangeljske ljubezni.

Katoliška akcija bo torej imela na skrbi, da te organizacije snuje, kjer jih še ni; kjer pa so, jih podpira, kakor to zaslužijo, in sicer tako, da jim prepusti neko določeno in avtonomno odgovornost v tistih stvarih, ki so samo tehničnega in gospodarskega značaja.

Pij XI. lizbonskemu patriarhu
21. februarja 1934.

*

Neizmerno polje dela se odpira pred vsemi: kajti reči »Katoliška akcija«, to pomeni vso tisto raznolikost zadev, v katere ona pronika. Zares, Katoliška akcija pronika vsepovsod, saj Katoliška akcija je v resnici samo udeležitev katoliškega življenja. Zato Katoliška akcija zanaša svoja načela in svoje velike smernice povsod.

Pij XI. katoliškim časnikarjem
16. junija 1929.

Praznik luči

Svečnica je praznik luči. »Luč v razsvetljenje poganov in v slavo Izraela, tvojega ljudstva.«

Luč pa je samo ena: Bog, Jezus Kristus. »Bog je luč in teme ni v njem nobene« (1 Jan 1, 5).

Pri krstu smo prejeli to luč. V nas gori, da nas razsvetljuje, da ne hodimo v temi. Praznik Svečnice nas sprašuje, ali še nosimo to luč v sebi. Luč vere, trdne, žive in dejavne, ki jo je danes vedno manj; luč upanja, ki ga v teh časih tako manjka; luč ljubezni, brez katere nismo nič, pa so jo ljudje pahnili in se zakopali v sovraštvo. Ali hodimo v luči božjih zapovedi in to od jutra do večera, iz dneva v dan, dosledno in vztrajno?

Svet okrog nas ne pozna luči. Poln teme in negotovosti je. Izrnil je iz sebe luč Kristusa. In če nosiš ti luč v sebi, je svet ne more prenašati. Blešči se mu, obraz si zakriva. Še več, še tebi jo hoče ugasiti, da bo popolna tema. Saj duh sveta je duh teme.

Ali znaš varovati svojo luč? Je ne izpostavljaš viharjem sveta, temveč paziš nanjo kot na punčico svojega očesa? Hodiš v luči Njegovih zapovedi? »Kajti vsak, kdor dela hudo, sovraži luč in ne hodi k luči, da se ne bi izpričala njegova dela« (Jan 3, 20). In zopet: »Kdor pravi, da je v luči, pa svojega brata sovraži, je že zdaj v temi«. (1 Jan 2, 9). Vprašaj se torej iskreno, jeli v tebi Luč-Kristus? In ali je ta luč le slaboten plamenček, ki že ugaša, ali pa svetel kres, ki sveti tudi drugim?

V viharjih sveta je luč mnogim ugasnila. Že tako je bila morda le še pojemajoč zubelj, ugašajoča iskra. Ko pa so se v viharjih pridrevili temni oblaki, so še to pogasili in nastala je popolna tema. Vsak dan srečuješ tovariše, ki jim plamen vere boječe trepeti pod viharji dvomov, ki jim ugaša upanje ob pogledu na življenje okrog sebe, ki jim je ugasnil topel plamen ljubezni do Boga in do bližnjega. V nevarnosti so, da bo tudi nje objela temna noč.

Če imaš luč v sebi, zgani se, obvaruj plamenček, prilij mu olja nesebične ljubezni z molitvijo, zgledom, besedo! To je tvoja apostolska dolžnost. Če je v kom plamen božjega življenja že ugasnil, ne obupuj, prižgi ga znova. In kjer plamen v viharjih najbolj trepeti, kjer bo vsak čas ugasnil, tam hiti na pomoč. Saj končno ni čudno, če marsikateri plamenček ugasne. Kje pa more sam kljubovati silnim in temnim viharjem. Zato združuj plamenčke v močan plamen, v svetel kres, ki ga vihar ne bo pogasil, ampak le razpihal, da bo gorel svetleje in živahneje. »Ako pa hodimo v luči kakor je v luči on sam, smo med seboj združeni« (1 Jan 1, 7).

Spomni se tudi milijonov, ki jim luč še nikdar ni zasvetila, ki še tava v popolni temi. Tipajo in iščejo luči. Kdaj jim bo zasvetila? V molitvi in žrtvi, v skromnem daru prilij olja, da se bo to čim prej zgodilo.

Luč nosiš v sebi; ali gori in sveti, tebi in drugim?

Ali pomagaš to luč ohranjati drugim, ki so tvoji bratje in ki jim morda v viharju boječe trepeti?

Spomini na dr. Mahnič

V knjigi svojih spominov »Moj roman«, ki je lani koncem leta izšla pri »Hramu«, opisuje dr. Ivo Šorli svoje vtise in sodbe o dr. Mahniču, kot ravnatelju deškega semenišča v Gorici. Iz spominov liberalnega pisatelja je čutili vso veličino in izžarevajočo osebnost velikega kladivarja, ki je na mlade gojence naredil tako globok vtis, da ga desetletja niso izbrisala. Iz omenjene knjige ponatiskujemo nekaj značilnih mest.

* * *

In zdaj stopimo pred dr. Mahniča, jaz vsaj s klobukom v roki in s spoštljivo sklonjeno glavo.

Da bo takoj jasno: jaz bom govoril o njem kot o svojem bivšem ravnatelju — o možu, ki je bil nam vsem, dokler smo bili izročeni njegovi skrbi, najskrbnejši skrbnik, tisti, ki ga več nismo imeli, pa še oče povrh. Že ker vrednosti denarja — vsaj tistega, ki je bil njegov — ni prav nič poznal (moji tretješolski diplomaciji sami je nekoč uspelo, da za poplatene čevlje ni plačal več od novih); in ker je zato vse njegovo »poslovanje« šlo skozi tuje roke, smo še mi dečki vedeli (sluga Tita na primer nam je vse izdal), da ravnateljuje nam v prid za samo stanovanje in hrano, a za razne približke in za podpore najpotrebnejšim še njegova lepa plača bogoslovnega profesorja komaj zadostuje.

Ali smo ga po vsem tem res radi imeli? Zdi se mi, da je to sploh precej ključno vprašanje: ta ljubezen »podložnikov« do »predstojnikov«... Če globlje pogledamo vase: ali nismo celo res priljubljenih profesorjev vzljubili šele — »naskladno«: potem, ko so prav ti odnosi podrejenosti in nadrejenosti že nehali? Res izjeme so tudi tu. So predstojniki, ki se jim ni treba prav nič potruditi, da se jim vsa srca tako rekoč sproti odpro, med tem ko drugi kar sipljejo dobrote in vsaj za čas svojega predstojnikovanja dosežejo samo izrabljanje.

Mahnič je bil, če natančno premislim, nekaj v sredi; ali bolje: nekaj zase. Preveč pristna in preprosta je bila njegova dobrotljivost, da je ne bi bili dojeli celo taki frkolinčki. Toda da bi mu bila naša mlada srca kar nekako naproti letela, za to je bila vsa figura vendar preveč mrka. Mrka in čudno daljna. Hočem reči: je razloček, ali čutiš nekoga samo visoko nad seboj, ali pa povrh še tam nekje nedogledno pred seboj. Prvo, ti isti »rešpekt«, je zlasti tam, kjer ima nekdo vso tvojo usodo v rokah (rečimo poveljnik vojakovo), lahko celo zelo poceni. Šele iz drugega se rodi to, kar v navadnem govoru kr-

stimo z »odkritim spoštovanjem« ali celo »občudovanjem«. Prvo je, rekel bi, nekaj realnega, čisto človeškega, tako rekoč otipljivega, drugo sega že v kraljestvo mistike.

In tu se iz svoje rane mladosti ne spomnim človeka, ki bi nas bil z vsem svojim pojavom navdajal s tolikim že tajinstvenim strahom. Saj »bat« se ga naposled sploh ni bilo treba: čisto gotov si bil, da ti ne bo nikoli hotel škodovati; to je, da v njegovi kazni ne bo niti drobca nekakega »maščevanja«, ki je bilo skoraj pri vseh drugih nad nami vsaj najmanjša kemična primes vsakega strahovanja. Skratka, »zunanjih«, res občutljivih posledic tudi njegovi najstrožji ukrepi niso imeli. (Gospod »naslednik« nam je tako rad »črtal« še tiste bore kose kruha, prepovedoval sprehode, kratil svobodo razgovorov). Toda prav zato si se že po ostrejši besedi popolnoma poparjen spravi v svoj kot in ti še na um ni prišlo, da bi bil v očeh tovarišev iskal tistega porogljivega sporazuma, ki ga mlad človek redko odreče oštetemu drugu. In nikoli se ti proti možu niti iz najglobljih globlin ni dvignil najrahljši upor, kaj šele tisti bes, ki je sicer na vsako ponižanje (ni kazni v besedi ali dejanju to vselej) vsaj v prvem hipu že po vsi človekovi naturi najnaravnnejši odziv.

Vsem tem torej, bi rekel, je bil Anton Mahnič velik »pedagog«: vzgojitelj s samo svojo izredno osebnostjo.

Sem sodi gotovo tudi njegova brezdvomna, globoka in iskrena pobožnost. (Ne morem si pomagati: ves čas se mi, če prav gotovo »nehote«, nastavlja kot nasprotje njegovega naslednika.) Da, skoraj bi rekel: njegova skrta, skrivana pobožnost. Kajti kolikor je ni bilo res že radi »zglede« treba, je s svojim Bogom vse opravljal sam. A mi smo vendar vedeli: ko je zvečer še zadnjič obšel naše spalnice in so se za njim tiho zaprla vrata njegove sobe, smo vsi čutili, da še ure tam notri — prekleči... in smo vsi čutili, predvsem za nas... In smo Slovenci vedeli, da tudi za narod, ki ga je brez dvoma globoko ljubil, a si ga je hotel izprositi pač takega, kakor si ga je on želel...

Za ta svoj narod — za takega, kakor si ga je želel — je tudi nenehoma, nenehoma delal. (Saj njegova ožja služba v bogoslovju, kjer mu je baje latinščina tekla, kakor da ga ni rodila njegova ljubezniva koščata kraška, temveč rimljanska mati, mu je vzela menda komaj po dve uri na dan.) In je potem — večinoma kar po naših »študijah« in med nami — pisal, korigiral, odgovarjal na pisma,

skratka se menil in prerokal z vsem svetom, moškim in ženskim, političnim in kulturnim, pametnim in neumnim, da je človek komaj še razumel, kje jemlje vso to moč.

In vendar... Da, to je: če je imel na nas, svoje gojence, tako čudno moč — kako da je po njem ostalo tako malo tega, kar imenujemo »vpliv«?

Na nas Slovence namreč...

Kajti z Italijani in Furlani je bila to sploh posebna stvar.

Oni so skoraj brez izjeme računali s tem, da bodo nekoč duhovniki. Menda so zato že sedaj rajši malo več molili, v ostalem pa mirno opravljali svoje šolske dolžnosti in se skratka dali tem pokojnim valom skoraj brezbrizno nositi proti končnemu cilju.

Ni dvoma, da je siromak Mahnič imel stokrat večji križ z nami, ki nas skoraj še niti eden ni »vedel«, kam se bo pozneje obrnil. Pa smo se nemara prav zelo brigali za vse drugo bolj, ko za svete reči... Sicer pa seveda: Italijanov Mahnič politično in kulturno »preusmerjal« najbrže niti ni nameraval. Navzlic vsi človeški pravičnosti in nepristranosti tudi nasproti njim smo mu mogli biti snov za njegovo bodočo zgradbo vendar samo mi...

In zato ne morem dvomiti, da nas je hotel tudi »pridobivati«. Toda, če se zelo ne motim, je imel dotlej, ko je bil nenadoma in gotovo tudi proti lastnemu pričakovanju poklican za škofa na Krku, v tem smislu že na strani še edino sedmošolca Josipa Sebrnič — človeka, ki mu je po čudnem naključju usode — ali kakor že hočete to imenovati — pozneje postal naslednik na istem škofovskem sedežu...

In zdaj se človek vpraša: ali je bil s tem »neuspehom« kakor koli kriv Anton Mahnič sam ali — tista doba?

Povedal sem že, da sile ni delal: vneto, vroče, goreče, že fanatično, zlasti v kapelici, je klical, gonil ni! Toda, ali ne vemo, da je to še najboljši način?

Ne, ne on — doba, duh te dobe, »saeculum« mu je skraja še vse podrl...

Na tem, kar imenujemo »doba«, je sploh nerazmeroma več, kakor se človeku zdi takole na prvi pogled. Prav nič preveč ne bo treba hladnega odklanjanja ali celo zgražanja, če rečemo, da je doba vsaj po polni sestra drugemu pojmu, ki ga označujemo z besedo »moda«...

No, da se vrnemo k stvari: v dneh, ko je Mahnič zaoral svojo ledino, je bil med posvetnim izobraženstvom »klerikalec« ne samo prava bela vrana, temveč že naravno komičen »kuriozum«. Če se moraš danes kot takten človek zelo

ogledati, da kam ne zadeneš, si bil takrat res lahko brez skrbi: tistih par izjem si lahko na prste naštel in jih je tudi že na sto kilometrov vsak po imenu poznal. (Ne bo držalo, da so bili zato tisti »prvi kristjani« že pravi mučeniki — zlasti, ker so njihovi gmotno zanje večinnoma prav dobro skrbeli — toda mnogo tega, kar dela vsaj povprečnemu, če hočete »normalnemu« mlademu človeku lepo, jim je bilo v resnici zaprto. Zlasti tako imenovani »boljši ženski svet«, kjer so celo proti morebitnim »zakonskim aspirantom« iz tega čudnega tujega sveta vladali splošni predsodki.)

Vse to je videl in vedel tudi Mahnič... In človek bi dejal, da se prav tu kaže vsa modrost in daljnovidnost tega moža. Mislil si je: delajmo počasi, delajmo oprežno! Čeprav kateri teh mojih fantov tu ne bo hotel biti ravno duhovnik — kdo pravi, da vsaj pozneje kdaj ne požene zrnje, ki sem ga zdaj tako spretno jaz tu sejal? Saj so se že zapovrstjo ustanavljala »katoliška dijaška društva«. (Čudno je morda samo to, da se prav naši bivši semeniščani v njih še niso vpisovali — če me vse ne vara, se je sploh prvi prijavil neki moj rojak iz Loma nad Sv. Lucijo, ki je bil vso gimnazijo »zunaj«. No, da: naši toliko let zaprti dečki so se bili vsega »tega« nemara že — preobjedli.)

Znabiti najbolj točno ponazorim, kako malo so se nas prišli Mahničevi nauki, če ugotovim, da smo bili v njegovem boju s Simonom Gregorčičem vsi razen ene, morebiti dveh izjem na strani »preganjanega pesnika. (Iz vsega prepričanja namreč tudi jaz zanikam, da bi ga bil Mahnič »ubil«: veliki Simon se je takrat v resnici že »izpele«. In dokazi, ki jih navajajo »Mahničevi zagovorniki«, bi bili precej tudi moji.)

Pa celo ob stran Antona Aškercu smo se postavili in njegovemu »Pegaju in oslu« — vsaj v srcu — ploskali prav tako, kakor tam zunaj ostali grešni svet. Izraza »amuzičnost« sicer še nismo poznali, a v svojih mladih dušah smo le predobro čutili, da je hotel z okleški zvezde klatiti tog učenjak...

Toda naj spet na ves glas povem: vse to ni moglo do našega — srca! Saj smo vedeli, da bi bil naš strašni Savonarolla, če bi bila pesnika prišla k njemu lačna in naga, celo zanj zadnjo svojo suknjo prodal.

Jaz osebno imam vse ozroke, da se velikemu možu za nekaj še prav posebno zahvalim.

Takole je bilo. V tretji šoli smo šli za božične praznike vsi trije takratni podmeški fantje na počitnice domov. Nebeško lepo je bilo že po poti, še lepše doma, ko sem na sam Božič po maši prvič v življenju

pogledal Tiničine bajno zelene oči. Ko sem bil potem tri mesece vmes presenjal o njih, mi je moja teta za Veliko noč nenadoma zagode, češ, da zdaj ne pojdem domov, temveč, da bom »gospodu dekanu« neko pisanje opravil. Preveč sem se bal, da bi si bil upal ugovarjati. Kajti to je bilo še vedno moje poglavitno čustvo do nje in čez ta strah veliko drugega niti moglo ni. In tako sem samo tovariša naprosil, naj Tiničo lepo pozdravi in mi takoj piše kaj o njej — Bog vedi, kaj mi je bilo navdihnilo misel, naj jo pri tem imenuje »balon«. Naslovi pa naj mi na semenišče — bom že prišel povprašat tja. Pa tisti dan res pridem in pobaram vratarja, ali je zame kaj pošte. Da je, toda pri — gospodu ravnatelju... In da me je tudi že k sebi naročil...

Mhm... (Vedno znak, da mu nekaj ni prav...) Kdo, oziroma kaj je ta »balon«? Tako — »prijatelj«? Mhm, meni bo že povedal gospod župnik doma, ki mu bo on takoj pisal. In po počitnicah se dalje domeniiva...

Gospod župnik — večna hvala tudi njemu — je odpisal (sam mi je povedal nekaj let pozneje), da sem vse tiste dni z vso dotedanjo lepo vneto v cerkvi dopoldne in popoldne prepeval psalme (to je bilo tudi res!), da kaj slabega sploh ni slišal. In da kaj hudega o meni niti verjeti ne more.

Prav! Toda, če bi bil dobil to vražjo kost gospod »naslednik«, bi me bila »balonska afera« spravila ne samo na ulico, temveč na cesto.

In kar je glavno: niti besedice o tem teli! Še gospodu dekanu ne!...

Zato ni čudno, da se mi je takrat, ko sem slučajno že ob enajstih prišel iz šole domov in ga prvič zagledal v njegovem novem vijoličastem monsignorskem talarju, obraz tako neumno razlezel v smeh. Osu-pel me je pogledal in se mi s posebno krepkim »sunkom« skoraj plašno umaknil. O, ali ni razumel, da mi je bilo samo srce poskočilo, ker je ta prelepa halja krasila moža, ki je je bil vreden kakor nihče, in mu je kar povečala njegov sicer gotovo ne preveč lepi obraz?...

In nemara zato sem takrat, ko je kot škof za vedno odhajal od nas, čeprav mi, četrtošolcu, solze že niso bile več po groših, skozi grenko mokroto gledal za njim...

Verjemite mi, da boste za dobro uporabo časa v bodočnosti plačani mnogo bolj sijajno, kakor si morete misliti, da pa boste za njega zapravljanje kaznovani tudi mnogo huje, kakor si predstavljate.

Gladstone.

Nabiranje za španske internirance - na medicinskem plesu

V soboto je v vseh prostorih ljublj. Kazine priredilo Društvo medicincev svoj ples.

Javnosti je znano, da so nekoč — pa to je bilo skoraj še včeraj — na medicinskih prireditvah in zabavnih večerih navduševali medicinci obiskovalce s petjem in žvižganjem internacionale, z marksistično konverzациjo in z imponantnimi razredno bojnimi gesli.

Na tradicionalnem plesu preteklo soboto, ki se je vršil topot prvič po dolгих letih pod malo spremenjenim vodstvom, pa so se pojavili zdaj tu, zdaj tam elegantni nabiralci z mošnjičkom za — jugoslovanske rdeče miličnike, internirane po Španiji in po Franciji.

Najprej so se spravili nad »damo«: »Gospodična, dovolite, bi smeli prositi skromen prispevek za naše internirance?« Marsikatera gospodična jim je res vrgla svoj prispevek iz vljudnosti ali pa še rajši iz zadrege. Prav lahko pa je, da je zraven v zavzetju in zamaknjenju onega večera zamenjala »internirance« s kakšnimi »izseljenci«, »poplavljenjenci« ali še kakšnimi drugimi vsega usmiljenja vrednimi trpinami, dejanju pa je sledil potem gotovo in je tem hitreje dala, njenemu tudi njen »gospod«.

Ne verjamemo seveda prav nič, da bi bili komunisti nabrali kako pošteno vsoto, ker so bili marsikje tudi trdo odklonjeni, pa tudi sicer dobrodelne akcije v sedanjem času prinašajo zanič uspeh, toda že sam poskus po svoji nemogoči reakcionarnosti in tudi nepojmljivi predrznosti nima para. Toda prav mogoče je, da bodo komunisti isto poskusili tudi na drugih letošnjih predpustnih prireditvah! Ne bilo bi si torej boljšega želeli kot to, da bi se v tej smeri (malo bolj) pozanimala naša varnostna oblast — saj komunistov tukaj ne ščiti nobena akademska imuniteta!

Lov na otakih

Ko beže v temni noči, nenadoma zaslišijo iz smeri, kjer stoji grad, razburjeno kričanje, ki naraste v tuljenje. To znači, da so odkrili njihov beg in jih zasledujejo. Oba vojaka vesta, da bi ju umorili. To jima daje moč, da še hitreje bežita. Pri teku se spodtakujeta ob koreninah in vpijeta kot divje živali. Celo stari padre-sama hiti z isto hitrostjo za njima.

Končno vidijo skozi veje svetlikati se morske valove. Za njimi je vse utihnilo in ta mir jih navdaja še z večjim strahom kakor vp'je. Vedo, da jih zasledujejo in da nič ne izdaja bližino sovražnikov. Tiho klicanje jim omogoči, da hitro najdejo čoln. Poganski čolnar sam sili k odhodu, kajti če bi ga našli tukaj, potem bi hitro odkrili zvezo. Zato takoj odplujejo. Ognja, ki bi jim v temni noči bil potreben, seveda ne prižgo in veslajo na vso moč. Zvezde dajo le malo svetlobe in oblaki so na nebu. Mrzlo je. Toda veslači kmalu ne čutijo več mraza. Padre-sama svetuje, naj ne plujejo proti bližnji vzhodni obali Hirada, ampak naj objadrajo severni rtič otoka in pristanejo na zahodu.

Ko priplujejo iz zaliva na široko morje, vidijo, da pluje iz pristanišča Do-sime veliko ladjic z ognji na krovih. Kako so neki odkrili njihov beg?

Haraguro je ležal v svoji ječi na svojem ležišču zavrt v gorko voleno odejo in ni mogel zaspati. Padre-sama je bil zadnjo noč tu in kristjani — bilo jih je gotovo nekaj tu, čeprav je Kenboka trdil nasprotno — bodo vse poskusili, da bi ga osvobodili, če mu Kenboka sam ne bo dal prostosti.

To ga je motilo, da ni mogel zaspati. V hiši je vse utihnilo. Samo sandale vojakov na straži so ob hoji ropotale. Toda slišal je še poseben šum, ki si ga ni znal razložiti. Ko se je dvignil in poslušal, je napeto prisluhnul. Toda ali ni to pritajeno govorjenje? Spet je vse tiho. Ali ga vznemirja razburjena domišljija? Nekaj zaropota. Potem zopet nekaj zašumi. Haraguro skoči k oknu in pogleda ven. Nič sumljivega ne vidi na strmeh zidu. Toda šum. Zdi se mu, da se zunaj še razločneje sliši. V napetosti si skuša vse razložiti. Toda zopet vse utihne. Čaka in prisluškuje dalje, toda nič več ne sliši. Toda preje je razločno slišal. Kaj je bilo? Tedaj mu šine v misli: ali je padre-sama...? Zato pokliče stražo.

»Padre-sama je pobegnil!« Sedaj je prepričan, da je to res.

Vojaka se zasmejeta: »Prav tako dobro je zastražen kot ti!«

»Slišal sem!«

Vojaka gledata še bolj začudeno. Haraguro pa postaja nepotrpežljiv:

»Ali so vse sobe tu spodaj naseljene?«

»Vse razen ene. Ta je vedno prazna. Če pa pride kdo noter, potem gre ven skozi vrata, skozi katera se nikdar več ne vrne.«

»Ha! Mislim, da bi se lahko vrnili, toda se nočejo! Ukazujem vama, da pogledata prazno sobo ali da pustita tja mene!«

»Ti ostaneš tu! Ukazoval ne boš. Vendar bo eden izmed naju pogledal, da se boš lahko naspal za jutrišnje vožnje.«

Haraguro sliši, kako gre eden izmed vojakov po hodniku in sliši, da se hitreje, kot je odšel, zopet vrača. Nato ga sliši šepetati in gre takoj k vratom. Vojaka mu jezno ukaže, naj ostane v sobi. Sedaj mu je jasno, da je padre-sama pobegnil. Samo s silo more vojak pridržati besnečega ronina v sobi, med tem ko drugi vojak hiti poročat svojemu gospodu.

Kenboka se še posvetuje s poslancem iz Sage, ko vojak prinese to novico. Po prvem iznenadenju hitita v sobo, kjer je bil padre-sama. Tam visi lestev, brez dvoma je vse res. Ali je pobegnil padre-sama? Tudi stražarja sta izgubila.

Haraguro besni in ogorčeno zahteva Kenboko.

Ko ta vstopi, ga obtoži:

»Ti si ga izpustil, pes! Uničiti me hočeš...«

Toda poslanec iz Sage ga prekine:

»Molči! Ti sam si pes! Sam sem se prepiral o nesramnosti tvoje obtožbe. V Sagi se boš zagovarjal še zaradi žalitve enega naših najboljših samurajev!«

Kenboka pa hitro konča spor:

»Sam bom vodil zasledovanje. Zato boš videl, da se lažeš. Tebi, prijatelji moj, predajam ujetnike. Ti prevzameš poveljstvo nad gradom.«

Po gradu in dvorišču se razlega ropot vojaštva. Sedaj gredo zopet na lov in Haraguro mora sedeti tukaj in se ne sme ganiti, čakati mora, dokler se jim bo zdelo primerno, da ga obsodijo.

Temne naklepe ima Haraguro in temne misli vstajajo v njegovi duši. Padre-sama je prost, on pa uklenjen. Ne, nikoli ne sme biti tako! Če je ta lahko zbežal, potem tudi on lahko zbeži! Še vedno noče končati lova. Gorje tebi, Kenboka, ko bo prišel čas maščevanja!

(Dalje prihodnjič.)

Novi odbor Akademске zveze

Na obćnem zboru Akademске zveze 27. januarja t.l. je bil izvoljen naslednji odbor:

Predsednik Ivo Cerjak, cand. iur., podpredsednik Vojko Seljak, cand. theol., tajnik I. Jernej Jerb, cand. iur., tajnik II. Dane Petrič, cand. iur., blagajnik Maks Dimnik, stud. tecn., knjižničar Martin Kraner, cand. iur., gospodar Janez Kralj, stud. techn.

Pomen rožnega venca

Odličen nemški kulturni filozof (Rembrandtdeutsche) je nekoč izjavil o rožnem vencu to-le: Kakor se kruha nikdar ne naveličamo, tako nam tudi očenaš, angelsko češčenje in rožni venec nikdar ne postanejo prazna molitev, če jih prav molimo. Dobro opravljen rožni venec pomeni višek srčne izobrazbe. Če pride zares iz globin človeškega srca, je rožni venec najboljša molitev, kakor pa je lahko tudi najslabša, če pride iz prazne duše. V tem je jedro vprašanja, zakaj enim rožni venec toliko koristi, drugim pa prav malo ali celo nič. Rožni venec je molitev za vsako starost, za vsak stan in vsak življenjski položaj. Spremlja nas zvesto kot tolažnik skozi življenje in ob smrti nam z njim ovijajo sklenjene roke kot jamstvo, da bomo prišli z njim v večnost, — k Bogu in Mariji, ki smo jo v tej lepi molitvi tolikokrat pozdravljali in na pomoč klicali.

Kje se neha, kje se mora nehati Katoliška akcija? Katero je polje, ki je odrejeno njenemu apostolatu?

Brez strahu lahko odgovorimo, da Katoliška akcija mora pronikati povsod... Zatorej se ne smejo niti poedinska vprašanja, niti vprašanja poedinske in družinske pravnosti ne vprašanja, ki zadevajo probleme rodbine, in še zlasti ne obširnejša vprašanja socialne pravnosti odtegovati božjemu zakonu in pa apostolatu hierarhije, ki je tega zakona tolmač, nosilec, čuvár in onanjevalec, in zato tudi ne Katoliški akciji, ki bodi sodelavka in pomočnica tega apostolata. Pij XI. rimskim kat. organizacijam 19. aprila 1931.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).